

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 3, ročník 33

www.farnostzidenice.cz

vychází 17. května 2026

NIKDO TO NEBUDE ČÍST - ÚVODNÍK Z ROKU 2014

Kam jsme se posunuli aneb dnes s úkolem

Vyšlo v roce 2014: „Stejně to nikdo nebude číst...“ jsem slyšel na farním shromáždění, když jsme společně hledali způsob, jak povzbudit lidi k setkávání se, zapojení se. To znamená, že si mohou psát, co chci, protože to sem nikdo nedočte. Jenomže co ty, milý čtenáři, který to čteš? Když nikdo, tak nikdo. Ale ty přece nejsi nikdo. Bůh netvoří nic, ale tvoří z ničeho. Jsi někdo a vím, že někdo důležitý. Pro Boha jsme všichni důležití. Já tě možná vůbec neznám, i když tě asi vídám sedět či stát někdy někde v kostele. Bůh tě ale dokonale zná, ví o tobě všechno. Neboj se, že by znal jen tvé stinné stránky, On zná i to dobré, co do tebe vložil. On tě miluje. Ježíš za tebe dal svůj život. Zemřel za všechny, i za tebe.

Díky, že jsi a že patříš do naší farnosti. Jsem rád, že naše farnost není farností nikoho. Protože nikdo nepotřebuje kněze, svátosti, povzbuzení, napomenutí. Nikdo je nenáročný farník, o nic mu nejde, o nikoho nestojí, nic ho nezajímá, nikam nejde, žádná akce není pro něj. Nemusí se pro něj nic vymýšlet, když není. Nikdo ale nikdy nic nezašpiní, neodhodí, nenechá na jiném místě, nemusí se po něm uklízet, nic se pro něj nemusí chystat.

Neboj se, jsem opravdu rád, že jsi. A rád budu (a nejen já, ale i ostatní) pro tebe vymýšlet, plánovat, opravovat, hledat, snažit se. Ale potřebuji pomoc. Mám jedno velké trápení, jak ty „nikdo“ přivést k tomu, aby byli někým. Aby se zapojili, aby přišli. Pomohli. Zeptali se. Upozornili. Prosím, až potkáš nikoho, zkus mu pomoci stát se někým, aby se mohlo budovat společenství. Děkuji ti, že jsi dočetl, že jsi.

Tvůj farář o. Petr Beneš

Úkol na úvod:

Udělej si malou rekapitulaci toho, co se stalo za tu dobu. Kde jsi byl tehdy a kde jsi teď.

VÝROČÍ

25. května 1986 přijal v bazilice sv. Petra v Římě vkládáním rukou svatého Jana Pavla II. svátost služebného kněžství **P. Václav Klement, SDB**, v současné době misionář v jižní Africe (40. výročí). Do dalších let služby přejeme a vyprošujeme hodně sil, zdraví a Božího požehnání.

*Fotoohlédnutí za primiční mší P. Václava
1. 6. 1987 v Curychu v centru české misie*

Děkujeme za pravidelné inspirativní příspěvky z misí, které nás také povzbuzují k modlitbě za misie. I díky nim si často připomínáme, že v Kristu jsme všichni spojeni.

Redakce

INFORMACE K BLAHOŘEČENÍ JANA BULY A VÁCLAVA DRBOLY

Milí přátelé,

už za necelý měsíc – v **sobotu 6. 6. 2026** - se společně setkáme na výstavišti u příležitosti **blahořečení Jana Buly a Václava Drboly**. Bude to velká, krásná a mimořádná akce - moc se těšíme na to, že ji prožijeme ve velkém společenství církve a všech, které oslovil příběh našich umučených kněží.

Na co se můžete těšit?

- Celým dnem nás bude provázet oblíbená tvář televizní obrazovky, moderátorka **Barbora Černošková**.
- Během dopoledne vystoupí známý violoncellista **Petr Špaček** nebo písničkář **Pavel Helan**.
- Zazní **svědectví** o odvaze, síle lásky a věrnosti pravdě, duchovní slovo pro nás bude mít připravené kněz **Josef Prokeš**.
- Chystáme koncert dětské kapely **Brouci**, sportovní vyžití a herní aktivity pro děti. Samozřejmostí je family point pro maminky s nejmenšími.
- Na místě bude řada **stánků** s křesťanskou literaturou, upomínkovými předměty a **merchem** speciálně vyrobeným pro tuto příležitost.
- Slavnostní mše svatá začne ve 14:30, hudebně ji doprovodí **Schola brněnské mládeže**. Po jejím skončení se můžete těšit ještě na koncertní vystoupení písničkáře **Michala Horáka**, bude možnost také uctít ostatky nově blahoslavených.

*Vojtěch Jurásek,
hlavní koordinátor slavnosti blahořečení*

O VŠEOBECNÉM KNĚŽSTVÍ

Vlastně si s tímto častým výrazem Písma nevíme rady. Všeobecný? Něco jako abstraktní? A že bychom sami měli být kněžími, národem svatým, vyvoleným?

Už svatý Augustin se statečně tímto výrazem zaobírá. Pomáhá nám ho vysvětlit ve třech souvislostech. Necháváme tedy spadnout tři oříšky do klína, protože mají v sobě nádherné šaty – přímo královské.

První souvislost odpovídá smyslu pro oběť. Už při křtu jsme obdrželi tuto podobnost s jediným Knězem, Kristem. V praxi: ráno vstávám, jsem podobný pomačkané okurce. Och, to bude zase těžký den! Vyleji kávu na koberec, roztrhnu si rukáv o kliku. A co teprve ti lidé, se kterými se potkám! Atd. Mám na vybranou, doporučuje Augustin: buď přijmu tichou, diskrétní, nehřmotnou oběť – takže to snáším s hlubším půdorysem, mocnějším a účinnějším, nebo se z okurky nakonec stane toxická látka, která je protivná. Proto volím velkorysost, protože takto ke každému lidskému srdci, k celému světu, od politiky po nesnáze domácí sakristie, přistupoval Kristus.

Druhým oříškem s nádhernými šaty je vznešenost. Objeví se krásná Dáma, zapůsobí na mne nádherná příroda, zazní vynikající hudba. Zapomínám proto na hašteřivé moralizování a jsem nesen něčím mocnějším a účinnějším. Vznešenost je důležitá, abych prožíval kněžství.

A třetí souvislost podle Augustina zahrnuje samotnou liturgii. Naši ministranti rádi pozorují, jak pan kostelník ořezává svíce, svatý Václav byl u toho, když se pekly hostie, v našem chrámě se cítíme jako doma. Známy psycholog Viktor Frankl říká, že chceme-li odložit velkou část našich neuróz, měli bychom zasednout do chrámu, kde se působivě rozléhají zvony. To předpokládá, že nepřijdeme na liturgii minutu před jejím začátkem, ale vychutnáváme si zvuk Pánova Srdce, metaforicky slyšeno, v tlukotu zvonů. A v židenickém chrámu znějí náramně. Nepospícháme, jsme připraveni do sebe nasát vnitřní prožívání božské liturgie. Augustin věcně uvede: kdo miluje liturgii, má v sobě přítomnost Kristova kněžství.

Je tedy tajemstvím, že nám Bůh svěřuje takový drahocenný poklad svého života, kněžství, a je, říká zase Jan Pavel II., zcela logické, že když Pán miluje, dává to nejlepší: svoje kněžství. A tak si pomáháme třemi oříšky, pokud jsme je už stačili otevřít: oběť, vznešenost, liturgie.

MDŽ, Michal dělník židenický

PROČ ❤️ NÁŠ KOSTEL (6)

Důvodů, proč mám ráda náš kostel, je spousta a mohla bych se tady rozepsat o nádherném oltáři, který mě nepřestává fascinovat a v podstatě každou mši z něj nedokážu spustit oči, ale ráda bych se zaměřila na náš kostel spíše z pohledu maminky dvou malých dětí. Je to úžasné místo, kde děti mají celou mši vlastně pořád „co dělat“. Ať už využijí široké boční lodě jako prostor pro svá autíčka nebo objevují dřevěné zpovědnice po stranách (ty dokáží zabavit opravdu na dlouho), při bohoslužbě slova si dojdou pro dětskou knížku z nabídky na stolečcích vzadu – což v jiných kostelích vůbec není běžné a pro rodiče, kteří v ranním fofru zapomenou sbalit jakoukoli hračku pro dítě, jsou erární knížečky v kostele hotovým požehnáním – pak už odcházejí na katechezi, což je vedle samozřejmě vzdělávací funkce taky významné zpestření (někam se JDE), a než prohlédnou fotky z víkendovek a táborů pro děti, už jdou pro křížek, takže ona slavná věta „kdy už to bude končit“ většinou zazní až při ohláškách, a to už se pak dá vydržet.

😊 Nejde ale jen o prostor jako takový, ale hlavně o lidi v něm, kteří jsou k dětem a rodinám v našem kostele velmi vstřícní.

Vlastně nikdy jsem si nepřipadala, že někoho rušíme, že někomu vadí, když klukům občas ujede autíčko nebo s ním trochu hlasitěji třísknou, či něco hlasitě „šeptají“. Naopak se vždycky cítíme velmi vítání a důkazem je třeba i to, že dospělí okolo nás sami nabídnou dětem ruku k pozdravení pokoje...

Prostor kostela přizpůsobený dětem zkrátka zrcadlí nastavení celé farnosti, pro které není malé dítě při mši přítěží, ale součástí. Jsem za to jako maminka hrozně vděčná a s našimi dětmi k nám do kostela chodíme vždycky rádi. I náš dvouletý, když občas kolem kostela jen projíždíme, říká: „Hele, náš bim bam.“ A já bych to neřekla lépe 😊.

Agáta Poživilová

Zvony a jejich dozvánění

Jeden můj spolupracovník se přestěhoval do Židenic. Bydlí nedaleko kostela. Jednou mi říkal, že novou zkušeností pro něho bylo, že z domu slyší zvony. Říkal, že při zvuku zvonů cítí, jako by ta oblast něčím žila, jako by byla naplněna něčím, co neumí vysvětlit, ale co nás přesahuje. I já rád poslouchám zvony. Zvou nás do chrámu, jejich zvuk letí do nebe. Víím, že je zde parta zvoníků, kteří je uvádějí v pohyb a rozeznívají. Díky vám, chlapi! A když zvoníci nepoužijí lapač srdcí, ale nechají je volně doznívat, sázím se sám se sebou, jestli ještě bimbne (tedy zazní:-)), nebo už to bylo naposled. To mě hodně baví!

Výzva: Chcete se i vy podělit, co máte na našem kostele rádi? Napište, potěšte tím i ostatní. Díky.

Jan Klusák

ZPRÁVY Z DIECÉZE (06/2026)

19. 5. 2026 se uskuteční **přednáška Svědectví** o kněžích Janu Bulovi a Václavu Drbolovi. Začátek v 19:00 hod., místo konání chrám sv. Michala. Přednáší kněz Lukáš Janoušek.

21. 5. bude biskup Vojtěch Cikrle slavit mši svatou v 17:30 hod. při příležitosti slavnosti **posvěcení katedrály sv. Petra a Pavla v Brně**.

21. 5. se uskuteční **přednáška Státní úřad pro věci církevní**.

28. 5. se uskuteční **přednáška Rušení klášterů**.

Přednášky se konají v rámci přednáškového cyklu o pronásledování církve po roce 1945. Začátek v 17:00 hod. místo konání Knihovna Biskupství brněnského na Kamenné 36 v Brně. Přednáší Mgr. Eva Richtrová z Ústavu pro studium totalitních režimů.

22. – 24. 5. se uskuteční na Vranově u Brna **duchovní obnova** s názvem Vnitřní uzdravení – traumata a stigmata. Setkání je zaměřené na uzdravení vnitřních ran, které přináší pokoj a novou sílu. Duchovní obnova vedená Václavem Čápem nabízí účastníkům prostor pro ztišení, reflexi a hlubokou práci na vlastním vnitřním uzdravení. Individuální rezervace ubytování a přihlašování na akce +420 604 509 455, recepce@dc-vranov.cz

22. 5. proběhne na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity v Brně **odborná konference** o Janu Bulovi a Václavu Drbolovi. Pořádá MUNI FSS a Biskupství

brněnské. Konference se koná od 9:00 do 13:30 hod.

22. – 23. 5. se uskuteční **noční pouť za Evropu** z Třebíče do Lukova (40 km) po stopách Jana Buly a Václava Drboly. Na pouť zve František Talír a Benjamin Činčila ke společnému putování a modlitbě. Pouť začíná mší svatou v 19:30 hod. v bazilice sv. Prokopa v Třebíči, slouženou biskupem Pavlem Konzbulem, zakončení je v Lukově poutní mší svatou v 8:00 hod. za Evropu.

23. 5. od 14:00 hod. se uskuteční letošní ročník **festivalu Full of Life** v Brně – Řečkovících. Podtitul akce zní: Jaké neseš ovoce? Pokoj? Více na www.fulloflife.cz.

24. 5. od 15:00 hod. se uskuteční **benefiční koncert** na opravu varhan v Herálci. Koncert se uskuteční v areálu za hřištěm.

30. 5. se uskuteční druhý ročník **ženské katolické konference Že(h)nám**. Mottem je Odvaha v srdci ženy – odvaha být pravdivá, křehká i pevná, vystoupit z komfortní zóny, přiznat chybu, nastavit hranice a dát zrát tomu, co nosíme v srdci.

Program zahájí mše svatá se salesiánem Zdeňkem Jančaříkem. Dopoledne vystoupí Mireia Ryšková a Kateřina Lachmanová, prostor dostane i sdílení v synodních skupinkách. Odpoledne zazní první veřejná prezentace výsledků průzkumu mezi přibližně 900 ženami katolického vyznání, panelová diskuse, workshopy a závěrečné chvály. Po celý den bude možné využít svátost smíření, přímluvnou modlitbu či křesťanský koučink. Více informací a přihlášky na www.zenskakonference.cz.

30. 5. se uskuteční jedinečná **seznamovací akce** pro single katolíky z Brna a nejbližšího okolí Kde jsi? Plavu za Tebou na Petrově 2. Začátek v 16:00 hod. při mši svaté v katedrále (celebruje Mons. ThLic. Václav Slouk), pokračování od 18:00 hod. v reprezentativních prostorách budovy biskupství na Petrově 2.

31. 5. pořádá nadační fond Credo ve spolupráci s Biskupstvím brněnským **modlitební večer Mosty víry**. Akce se uskuteční od 17:00 hod. v katedrále sv. Petra a Pavla.

19. - 21. 6. proběhne letošní ročník **křesťanského festivalu Kefasfest**, který se už tradičně koná v areálu ikonického kláštera Rosa Coeli v Dolních Kounicích.

Od 1. do 9. 8. je možno se účastnit **poutě smíření do francouzského Taizé**. Je určena pro mladé od 16 do 25 let. Autobus vyjíždí z Brna. Více na letáčku v kostele.

Marie Oujezdská

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych vyjádřila poděkování za přednesené pašije na ranní mši svaté na Květnou neděli.

Jsem přesvědčena, že pašije podané ve složení našeho pana faráře, Petra Oujezského a Hany Valaškovčákové byly obohaceny pro všechny, kteří soustředěně vnímali a naslouchali tomuto projevu v netradičním složení.

Jana Uhlířová

KVĚTEN – MARIÁNSKÝ MĚSÍC

„Ona je vlastně tím nejkrásnějším květem stvoření, „růže“, jež se rozvinula v plnosti času, kdy Bůh posláním svého Syna daroval světu nové jaro.“ (Benedikt XVI.)

Od pradávna lidé v tomto období oslavovali probouzející se přírodu a církve, jak je jejím moudrým zvykem, tyto pohanské oslavy pokřesťanštily. Zajímavým předchůdcem dnešního mariánského měsíce byla středověká třicetidenní pobožnost známá jako Tricesimum (Měsíc Paní), která se však slavila v polovině srpna.

První zmínky o přímém propojení května s Pannou Marií lze nalézt již ve 13. století. Kastilský král Alfons X. Moudrý (1252–1284) ve svých básních (Cantigas de Santa Maria) přirovnává krásu Matky Boží ke kráse měsíce května. V 16. století se úcta k Panně Marii začala více formovat. V roce 1549 vydal benediktn V. Seidl knihu s názvem Duchovní měsíc květen. Významnou roli sehrál i svatý Filip Neri, který povzbuzoval mládež ke zvláštní mariánské úctě a učil děti obětovat Marii jarní květy. A po vítězství křesťanských spojenců v bitvě u Lepanta (1571), připisovanému přímlově Panny Marie, se mariánská úcta rychle šířila.

Na dnešní podobě „májových pobožností“ mají velkou zásluhu jezuité. Mariolog Antonio Grasso ve Vatican News uvádí: „Annibale Dionisi pod pseudonymem Mariano Partenio roku 1725 publikoval v Parmě spis Mariánský měsíc neboli měsíc květen zasvěcený Panně Marii... Novinkou tohoto textu je, že vnáší mariánskou úctu do každodenního prostoru, tedy nikoli nutně do kostela, aby se tak, jak píše Dionisi,

„ona místa posvětila a naše skutky napravily před nejčistšíma očima Nejsvětější Panny“. Tento jezuita také zavedl základní schéma mariánské pobožnosti. Jeho pokračovatelem byl Francesco Latomia, který v polovině téhož století (roku 1758) zveřejnil v Palermu spis Májový měsíc, ve kterém předkládá meditace na mariánská témata. O tři desetiletí později (1785) vydal v Římě Alfonso Muzzarelli široce oblíbené dílo Měsíc Panny Marie aneb květen.“

Jezuité zdůrazňovali i rodinný rozměr této tradice: doporučovali, aby se v předvečer prvního května v každém domě postavil oltářík vyzdobený květinami. Rodina se u něj měla denně modlit a losovat lístky s ctnostmi pro následující den. Pius VII. májové pobožnosti v roce 1815 oficiálně schválil a další papežové tuto tradici podporovali.

V první polovině 19. století se už májové pobožnosti konaly po celé Evropě. Do českých zemí pronikly o něco později. Historické záznamy se shodují na přelomovém roce 1852, kdy se májové pobožnosti začaly poprvé ve velkém slavit v Brně. Hlavním hybatelem na jižní Moravě byl tehdejší brněnský biskup Antonín Arnošt hrabě Schaffgotsche, právě on dal podnět k tomu, aby se mariánská úcta dostala z privátních modliteb do veřejného prostoru farností. V Čechách se centrem mariánské úcty stal jezuitský kostel sv. Ignáce v Praze a jezuité (a také redemptoristé) šířili mariánskou úctu pomocí lidových misí v celé zemi.

Podle: Jak vznikly májové pobožnosti? - www.vaticannews.va/cs a Květen - měsíc zasvěcený Panně Marii - www.fatym.com

Také křesťanská tradice spojuje Marii a květy.

Legenda o smrti Panny Marie vypráví, že se apoštol Tomáš opozdil na její pohřeb. Chtěl se s ní však rozloučit, tak ho apoštolové dovedli k jejímu hrobu. Ale když odvalili kámen, hrob byl prázdný, zůstaly v něm jen květy (jiná verze mluví o vůni růží).

Ludmila Pohanková

NANEBEVZETÍ

Květ růžový a opět bílý

jenž voní Bohem

a nikdy neuvadá

se vztyčil k nebesům

dnes otevřena jsou

té vůni zvláštní

by opsala svou dráhu Maria

od země do nebes

umlkly zvony

zazněl čas

již hoří slunce

Panna ta píseň nad oblaky

se Synem vítá se

utichl vesmír

Anastáz Opasek

POUTNÍ ZÁJEZD ZA SVATÝM FRANTIŠKEM

Na jaře mne zaujala nabídka k účasti na poutním zájezdu, který vedl otec Petr Beneš.

A tak jsem se přihlásila. V podstatě mne poslal můj muž a na několik dnů převzal za mne péči o mého tatínka. Jak jsem byla ráda!

Vyjeli jsme autobusem osvědčené firmy Hladký ráno ve čtvrtek 30. dubna 2026. Naši cestu i každý další den jsme ráno začínali modlitbou a požehnáním na cestu. Otec Petr měl pro nás připraveno velice poutavé vyprávění o krajině, kterou jsme projížděli. Cestování bylo docela pohodlné, jelo nás pouze 22, takže každý měl kolem sebe dost místa. Teplo a modré nebe nás provázelo celou cestu.

První zastávkou bylo mariánské poutní místo Maria Schutz v Rakousku, kde jsme prožili naši první mši svatou. Kolem nás se tyčily krásné hory, v dálce svítil Schneeberg, stále ještě zasněžen.

Dalším mariánským poutním místem bylo Maria Saal, opevněný gotický kostel s barevnou výmalbou a hrobem svatého Modesta z 8. století, který zde vzkřísil mariánskou úctu. V okolí se pak nachází mnoho památek a vykopávek z římské doby.

První den jsme dorazili do Udine, kde nás čekal nocleh, ráno snídaně a opět s modlitbou další cesta, tentokrát neplánovaně dlouhá z důvodu kolon kolem města Bologna. Všude byl hustý provoz, protože 1. května je volno nejen u nás doma. Krajina byla stále rovnější, v dáli

benátská laguna, nekonečná pole, strohé venkovské usedlosti obklopené vinicemi, obrovskými cedry, a olivovými sady. Růžencem voláme cestou k Panně Marii, a blížíme se k cíli druhého dne, je jím klášter La Verna, kde pobýval svatý František. Kamenné stavby rozlehlého kláštera voní historií, skupinky poutníků naslouchají výkladu bratří františkánů, jsou tu davy lidí. Otec Petr pro nás domluvil mši svatou a po ní jsme v trochu zrychlené formě prošli a proběhli celý areál, jehož prohlídka by naplnila i celý den. Tolik času jsme však neměli.

Pro zajímavost:

Panorama kopců a hor, zvedajících se v okolí tohoto místa, bylo inspirací pro Michelangela Buonarrotiho, který zde nějakou dobu žil. Umístil toto panorama do známé fresky v Sixtinské kapli, kde se Bůh Otec svojí rukou dotýká Adamovy ruky.

Další noc jsme spali v kempu u jezera Trasimeno, kde jsme povečeřeli vynikající italskou pizzu. Po snídani jsme vyrazili opět se společnou modlitbou na cestu do Assisi, kde nás čekal bohatý program. Nejprve mše svatá v Rivotorto, kde sv. František započal svůj asketický život v kamenné poustevně a kde žil mezi roky 1209-1211. V roce 1455 byla kolem ní postavena kaple, později pak františkánská svatyně. A pak již vzhůru do Assisi!

Řidiči našeho autobusu si poradili nejen s úzkými uličkami, ale zorientovali se naprosto všude a vždy nás dovezli přesně tam, kam jsme potřebovali. V Assisi nás nadchly kamenné domy, oleštěná dlažba v ulicích, kudy chodí poutníci již celá staletí, krásné kostely, všudypřítomné památky na sv. Františka. Stejně jako my

chtěly všechnu tu krásu vidět i tisíce jiných poutníků. Občas jsme si museli chvíli postát ve frontě, ale vždy jsme se dočkali.

Bazilika svatého Františka

Kostel sv. Kláry, místo Františkova narození, kostel s výstavou sošek P. Marie, kostel s křížem, ze kterého k Františkovi promluvil náš Pán, i kostel, kde je František pohřben. Dostali jsme se i do krypty k Františkovu hrobu. Všude v Assisi je znát velká úcta k tomuto světci i ke sv. Kláře.

Celý den byl ve znamení schodů, nahoru, dolů, bylo náročné všechno vystoupat, ale stálo to za to. Přestože se v kostelích většinou nemohlo moc mluvit, u Františkova hrobu se nám povedlo v tichosti se společně pomodlit krátkou modlitbu ke sv. Františkovi, kterou napsal Svätý otec Lev XIV.

Poslední naší zastávkou byl kostel S. Maria Maggiore, kde leží tělo nedávno svatořečeného Carla Acutise. Přestože zemřel před 20 roky, jeho tělo nepodlehlo zkáze, leží tu mladý, černovlasý muž, rifle, mikina, botasky, sepnuté ruce. Jako by právě před chvílkou usnul.

To byl pro mne opravdu neskutečný zážitek, ani se tomu nechtělo věřit, že je to možné. Ale je.

Cestou jsem obdivovala krásnou přírodu, kvetoucí keře, spousty květin, oleandry, olivovníky ve velkých kamenných květináčích u dveří domů, voňavý rozmarýn.

Večer už nebe rudne od západu slunce, projíždíme spoustou tunelů, dálnice se klikatí krajinou, stmívá se. Další nocleh nás čekal v hotelu na předměstí Florencie, za odpočinek jsme velmi vděční.

V neděli jsme se po bohaté snídani vydali na další cestu, tentokrát do Padovy, kde je místo posledního odpočinku sv. Antonína Paduánského, svatořečeného do roka po své smrti.

Cestou kolem nás rostou nádherné pinie, cedry, cypřiše ční k nebi jako vysoké svíce, olivovníky se stříbřitě třpytí, je krásné ráno.

V Padově jsme měli celé odpoledne dost času na prohlídku jednoho z největších náměstí v Evropě, uprostřed něhož je ostrov s vodním kanálem dokola a klenutými mosty jako v Benátkách. V římské době zde býval hippodrom a největší tržiště v tehdejší Evropě. A kávu umí Italové opravdu výbornou! Společně jsme pak prožili mši svatou v kostele sv. Justýny, kde je i sarkofág s ostatky evangelisty Lukáše, zážitek, který ani nejde popsát.

Sarkofág s ostatky sv. Lukáše

Pak jsme si prohlédli kostel sv. Antonína Paduánského, projeli jsme se tramvají, která jezdí po dvou pneumatikách a jedné vodící kolejnici. Pro fandy do dopravy to byl zážitek.

Vystoupili jsme u kostela sv. Leopolda (občanským jménem Bogdan Mandić), chorvatského kapucína – vyhlášeného zpovědníka, který byl svatořečen v roce 1976, v roce 1983 byl Janem Pavlem II. jmenován patronem lidí trpících rakovinou. Poslední noc jsme spali na předměstí města Quarto d'Altino a v pondělí ráno jsme se s modlitbou a požehnáním vydali na cestu do Aquileie, města plného římských památek a vykopávek, kdysi nazývanou druhým Římem, která má pro nás a naši farnost ještě jeden důležitý význam – Aquileiu na své cestě do našich zemí navštívil svatý Cyril a Metoděj. Existuje o

tom historický zápis v dokumentech tohoto města.

Bazilika nabízí úchvatnou podívanou, překrásné mozaiky z římské doby, chodíme po skleněných chodnicích, pod námi neuvěřitelná krása – vzory zvířat, ptáků, rostlin, množství ornamentů, 2000 let stará díla. V roce 313 n. l., kdy byl ediktem milánským povolen kult křesťanství, zde vznikl první kostel z obyčejného domu. Prohlédli jsme si mozaiky v biskupském paláci i vykopávky a zbytky původního římského domu, snad největšího v Evropě, kde byla v každé místnosti jiná mozaiková podlaha. Ještě prohlídka původního římského říčního přístavu a pak už směr domů!

Cestou se v dáli zvedají zasněžené vrcholky Alp, celou cestu domů je co obdivovat. Míjeli jsme i široké koryto řeky Pád, nyní skoro bez vody, jen spousty bílého kamení.

Pětidenní putování za svatým Františkem, svatou Klárou, svatým Antonínem Paduánským bylo náročné, ale krásné. Myslím, že nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že jsme za těch pár dnů zažili a poznali nejen historii, krásnou architekturu, památky i překrásnou přírodu, ale prožili jsme spolu i čas modlitby a vděčnosti za dar naší víry, která nás spojuje.

A děkuji otci Petrovi za profesionálně připravenou cestu, za neskutečné množství informací, které nám neustále zprostředkovával, a za radost a pohodu, která mezi námi díky němu po celou dobu panovala.

A už dnes se těším na další zajímavé putování!

Zdeňka Veselá

OKÉNKO DO SVĚTA (36)

Salesiánská přítomnost v Jižní Africe je už 130 let!

S nejlepšími velikonočními přáními od Vzkříšeného Pána vám všem!

Začínám dobrou zprávou, že, doufejme, po čtyřech letech mohu být v Brně na týden od 23. do 30. září, což je dobrá příležitost setkat se s některými z vás kolem slavnosti svatého Václava.

Po tématu povolání v březnu bych se rád podělil o náš salesiánský jubilejní rok, kdy si připomínáme 130 let od příjezdu prvních pěti misionářů do Jižní Afriky v roce 1896. Ve srovnání s ostatními africkými zeměmi je to vzácné, protože do většiny z nich jsme vstoupili teprve přibližně před 50 lety, po zahájení Projektu Afrika (1978).

Jak můžete vidět na našem krásném logu, číslo 130 se nachází na vrcholu Stolové hory, slavného symbolu Kapského Města, kam první pětice salesiánů přicestovala 26. prosince 1896 parníkem z Londýna, aby založila technickou školu.

Vlny a kruh loga jsou spojeny se třemi klíčovými slovy: Děkuj – Přehodnot' – Znovu spusť. Prvních šest měsíců roku 2026 se zaměříme na DĚKOVÁNÍ: snažíme se sestavit jednoduchou historii

naší provincie se všemi jmény salesiánů, kteří od počátku přispěli k misii. Rodí se tři konkrétní vyjádření naší vděčnosti:

První: na našem hlavním salesiánském hřbitově v Johannesburgu, kde je pohřbeno 20 kněží a bratrů, připravujeme pamětní desku se seznamem jmen všech 140 salesiánských kněží a bratrů, kteří pracovali v Eswatini, Lesothu a Jihoafrické republice. Každý rok při naší výroční duchovní obnově slavíme na tomto hřbitově mši. Také budou 24. května zveřejněny naše aktualizované provinční nekrology.

Druhé: dosud jsme nebyli schopni sestavit kompletní historii salesiánů v jižní Africe. Protože každé sídlo bylo v minulosti samostatným královstvím a provinční z Anglie nebo Irska přijížděli vždy jen na pár týdnů po několika letech, pocit příslušnosti k jedné provinciální komunitě nebyl příliš silný. Shromážďujeme některé významné fotografie, úplný seznam spolubratrů, kteří působili v našich třech zemích, a krátký přehled vývoje naší misie.

Třetí: náš generální představený, otec Fabio Attard (řikali jsme mu rektor major), uzavře naše oslavy v prosinci 2026 v Kapském Městě a Johannesburgu. Aby měly tyto oslavy větší význam, sdělíme se všemi přáteli Dona Boska náš „Salesiánský pas“. Je to jednoduchá motivace, jak přispět nějakou akcí k rozvoji našeho salesiánského charismatu: podporovat povolání, učit se modlit nebo učit, jak se modlit, číst o Donu Boskovi nebo jeho způsobu výchovy, znovu navázat kontakt s bývalými salesiánskými mentory nebo společníky, zúčastnit se kvízu 130. výročí, naslouchat výzvám mladých...

Minulý týden jsem byl znovu v Kapském Městě na prvních dvou akcích našeho 130. výročí, nejprve s diecézními kněžími arcidiecéze.

P. Václav s arcibiskupem Sipukou

Druhá oslava byla mše sloužená naším novým arcibiskupem z Kapského Města, Sithembelm Sipukou, a zúčastnilo se jí asi 30 řeholních sester a kněží pozvaných do našeho „Salesiánského institutu“ – první dům byl otevřen v roce 1896. Bylo to opravdu požehnané období strávené v duchu rodiny, sledováním historických videí, posloucháním současných výzev ve vzdělávání od našich učitelů. V zemi, kde je mezi mladými lidmi 50–60 % nezaměstnanost, je potřeba hluboké naděje, víry a trpělivosti, abychom se dotkli jejich raněných srdcí, zmatených drogami, rozbitými nebo chybějícími rodinami.

Včera jsem navštívil s naším salesiánským spolubratrem jednu paní, která má blízko k salesiánskému ekologickému projektu Eco Ubuntu. Přestože není katolička, jako

horlivá křesťanka byla Avril schopna překonat násilnou smrt svého syna způsobenou místními gangy a jako vdova po mnoho let provozuje denní soup kitchen (60 % místních lidí v městských čtvrtích nemá dostatek jídla každý den), malou školku a mnoho malých vzdělávacích zařízení.

Dnešní poslední setkání před odjezdem se konalo v jedné z far v Kapském Městě po nedělní mši se skupinou lidí, kteří mají zájem stát se salesiánskými spolupracovníky. Po vysvětlení tohoto povolání, spirituality a poslání padlo několik otázek, všechny se týkaly toho, jak se umět vztahovat k ‚beznadějně‘ mladé generaci jejich dětí nebo vnuků, kteří jsou daleko od církve, blízko narkotik, nic nedělají a jsou zapojeni do gangsterských sítí, velmi silných v těchto zoufalých městských čtvrtích a předměstích Kapského Města.

Dobrý začátek, jak jim pomoci, je mnoha modlitbami k Duchu svatému. 130. výročí salesiánské přítomnosti přivádí mnoho lidí dohromady.

Věříme, modlíme se a pracujeme také pro více hmatatelných plodů našich celoročních oslav!

P. Václav Klement, SDB